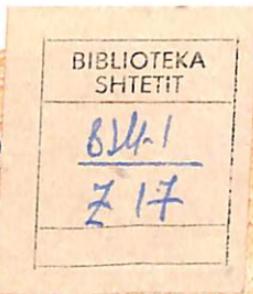

MIRA ZAIMASI

Im bir dhe rrezja e diellit vjersha

Mira Zaimasi ka lindur në Berat në vitin 1950.

Shkollën 8 Vjeçare e shkollën pedagogjike i kreu në qytetin e lindjes.

Më 1967 filloi punën si arësimtare; studimet e larëta në degën gjuhë-letërsi i mbaroi me korrespondencë. Nga viti 1969 e këndej punon si redaktore në gazetën «Përpara» të Korçës.

Ky është libri i saj i parë.

8月
21日

MIRA ZAIMASI

IM BIR DHE RREZIA E DIELLIT

— vjersha —

SHTEPIA BOTUESE «NAIM FRASHERI»

**Redaktor: Vehbi Skënderi
kopertina nga Svjetllana Strazimiri**

Tirazhi 3000 kopje Format 70x100/32 Stash: 2204-72

**Shtyp. Drejtoria Qëndrore Poligrafike
Shtypshkronja «8 Nëndori» — Tiranë, 1973**

QESHJES SË FËMIJVE

Pranvera shkundi petale nga gjiri i saj,
faqeve të fëmijve,
për ta bërë më të bukur fytyrën e tyre.
Pranvera u fali ndriçim, nga dielli i saj
syve të tyre.
A ka më të shkëlqyeshëm se sytë e fëmijve?
Çdo nënë i fal një tingullimë qeshjes së tyre,
për ta bërë më të kumbueshme atë qeshje të ciltër.

PRITJA

Ku je, ku je Margaritë?
Sa je rritur vallë qysh nga ajo ditë,
kur pjeshkët ulen kryet
dhe dielli mbylli sytë,
por mbeti mes nesh buzëqeshja jote.

Sytë e tu — dete plot ëndërra e dëshira
dhe konturet e së ardhmes, që feksen dhe më
shumë.

Ku je, ku je Margaritë?
Sa je rritur vallë qysh nga ajo ditë
sa këngë na mbinë mbi buzët e thara për ty?
Dhe lindën midis këngëve
fëmijë,

që mbajnë emrin tënd,
që kanë sytë e tu
edhe këndoijnë këngën
«Ku je Margaritë?»

PROLOG

J. Naçit

Lika,
kur ishim të vogla ne njëzetvjeçaret
nënët na lidhnin fjongo në kokë,
na vishnin fustane e këmishë me oja,
megjithëse tek-tuk na kish rënë ndonjë dhëmb,
megjithëse donim tërë ditën bukën në dorë
e ktheheshim në shtëpi me duar të ndotura.
Kur agimi queshte,
lule hidhët tek dritaret tona;
nënët nuk përtuan kurrë t'i mblidhnin,
ndërsa na thoshnin neve shpesh:
«Janë për dasmat tua ja»
si do të ishin vallë, Lika,
këto dasmat tona?

* * *

Si pëllumba të bardhë fluturuan vjetët e fëminisë,
fluturuan dhe u ndalën në zemrat e nënave
si në një stacion të përjetshëm.

A do ta humbë ndonjë ditë gjallérinë
ky stacion i çuditshëm?

Atëhere nënët na dhanë në dorë një gjilpërë,
(duhet të mendonim dhe ne për jetë)
ndonse dielli na thërriste në oborr
të losnim me moshatarët
e q'mund të mendonim të tetë pranverat tona Lika
që kishin gishtat e hollë
dhe sytë nga dritarja?

* * *

Mbasditet na gjenin ulur tek porta.
Sa fustane grisëm gurëve, të kujtohet Lika,
mbasditet na gjenin me qendismë përpara,
mbasditet mblidhnin supet e gjera:
«Mos donin ta futnin botën në qëndisma
këto vajza kokëulura?»

Atëhere
sa herë i shpuam gishtat e hollë!

* * *

Një ditë, ashtu si rastësisht,
u bëmë pér nënët shoqëruese nderi;
s'kishin të mbaruar vizitat nëpér teto e miq,
këshillat e mamasë, përkujdesjet.
Kur do të mbaronin këto vizita të gjata,
që donin t'u pengonin vrapin vjetëve tona çapkëne?
Kur do të mbaronin këto biseda të gjata
pér pajat?

Kur do të lozni vallë mbasditet me ne,
shkarkuar nga ky shqetësim i madh i nënave?

Ti e di.

Kështu u hapën sëndyqet me radhë,
kështu u pudrosën pajat me naftalinë,
nënave të dashura me zemra të bardha
brenda sëndyqeve zemrat iu nxinë
po që i kishim zemrat — diell
a do t'ia mbyllnim diellit synë?

* * *

Sa lotë e dridhje kur bën qiraqjtë!

Jo. Neve na dehte aroma e pranverës.
Në gji të saj po mbillnim ne lule,
që t'ua dhuronim njerëzve të dashur,
që t'ia dhuronim tërë mëhallës,

mëhallës që rrinte tek porta mbasdite
me përparset me oja e shtizat në dorë,
sikur do të endte rrugët e vajzave.
Po lulet tona janë erëkëndshme.
Po e deh aroma e tyre tërë mëhallën.
Dhe nënët tona të merakosura për ne
vënë buzën në gaz
e nxjerrin në diell sëndyqet të marrin ajër.
Po i shëndosh, Lika, dhe zemrat e njerëzve
ky ajër i magjishëm.